

MARINA ALMAȘAN

CU RIȘA
PRIN
ORĂȘUL
VIITORULUI

Jurnal de călătorie la Seoul

Prefețe de: Alex. Ștefănescu, Călin Fabian,
Octavian Andronic, Dumitru-Dorin Prunariu,
Mircea Radu

CUPRINS

Este ca și cum aș fi vizitat și eu Coreea de Sud.....	7
O pledoarie despre „Da, se poate!”	13
Împărtășirea Marinei	15
Aventuri între vechi și nou, între prezent și viitor	18
Mama răniților ne invită... în Coreea!	21
Prolog – Mai avem multe de învățat despre EI!	23
1. Extemporal la... cultură generală	25
2. Seoul, din goana autobuzului roșu.	30
3. Palatul cu nume greu de pronunțat:	
Changdeokgung	38
4. Când privești printre picioare și vezi... Orașul!	45
5. Patru etaje în care încape... o Coree întreagă!	51
6. Mâinile fermecate ale lui Park Sul Nyeo	58
7. Despre anotimpuri, de sub o umbrelă uriașă	65
8. Prin Seoul, chinuind un flăcău asudat	71
9. Cum s-a făcut de-a absolvit Marina Almășan Academia de Artă Culinară și Cultură din Coreea	77
10. Amintiri despre... Viitor!	86

11. Cu „Arca Marinei” pe râul Han	95
12. Turnul în care filmatul este interzis.	101
13. 24 K nu se referă întotdeauna la... aur!	104
14. DDP – un soi de „Uau!” în coreeană	109
15. Cifrele înroșite din calendarele coreene.	115
16. Din balon, privind către o lume a copiilor	123
17. La o tacla despre modă cu marele Lie Sang Bong	127
18. Pauză de masă! Gătim mâncare coreeană.	134
19. La ce Doamne-Doamne se roagă coreenii?	141
20. O „grădină zoologică” plină de simboluri	145
21. Ura! Mergem la teatru! Dar, oare, vom înțelege ceva din el ???.	150
22. Braț la braț cu Sohorang și Bandabi	155
23. Printre roboți, airbaguri și cai-putere.	159
24. Evită cifra 4 în Coreea de Sud!	167
25. Unde ești tu, Elena Udrea?!?	169
26. Chipul de porțelan al femeilor coreene	174
27. Deasupra Pământului, povestind despre broscuțe și ploaie	182
28. În loc de epilog... ..	187

1

EXTEMPORAL LA... CULTURĂ GENERALĂ

Ori de câte ori plec, pentru prima oară, spre un colț de lume, indiferent care este acela, încep prin a recapitula cele cunoscute de mine despre țara respectivă. E ca un soi de extemporal pe care mi-l dau mie însămi, respectând aceleași reguli învățate în școală: îmi acord un timp-limită, nu am voie să copiez și încerc să dau din mine tot ceea ce știu.

Asta am și făcut, în secunda doi, după ce Ambasada Republicii Coreea la București m-a informat, oficial, că o delegație compusă din mine, un cameraman și un fotoreporter va fi invitată, în vară, pentru o săptămână, la Seoul, în cadrul unui program de promovare a Coreei de Sud, inițiat de KOCIS. La început, am fost inundată de o uriașă bucurie (era unul din colțurile de lume la care de mult jinduiam),

Respect pentru oameni și cărți

apoi am dansat puțin, de una singură, prin casă, după care... am scos o foaie imaginară de hârtie și mi-am dat extemporalul de care vă vorbeam! „Ce știi despre Coreea de Sud?” – a răsunat, doar în urechile mele, vocea dascălului nevăzut. M-am concentrat o clipă, rozând vârful creionului, nevăzut și el, așa cum făceam în copilărie, și mi-am adunat, într-o ordine aleatorie, fragmentele de cultură generală legate de Coreea de Sud...

În minte mi-a venit, pentru început, imaginea unor calendare din copilăria mea (din acelea 3D, care păreau în relief și în care aveai senzația că, strecurându-ți arătătorul, pătrunzi oarecum în peisaj!). Fiecare lună a anului era, țin minte, însoțită de un chip impecabil de coreeană, frumoasă foc, având o față de porțelan și purtând niște straie largi, colorate în toate culorile curcubeului. Ai mei primiseră calendarul de la niște prieteni călători prin lume și, timp de un an, am servit cu toții masa împreună cu câte una din aceste frumuseți divine. Ați ghicit: mama atârnase calendarul pe peretele din bucătărie.

Apoi m-am gândit instantaneu la logo-ul SAMSUNG de pe destule din aparatele mele casnice. Țin minte că, ori de câte ori vânzătorii îmi spuneau: „Lu-ați-l pe acesta, e SAMSUNG!”, acesta era argumentul suprem pentru a scoate cardul din portofel.

Mi-am amintit subit și de episodul petrecut nu atât de demult când, vrând să-mi schimb mașina, unii și

Respect pentru oameni și cărți.

alții se întreceau în a-mi recomanda diverse mărci de automobile. Foarte des intra în ecuație Hyundai; de fapt, abia atunci aflasem că Hyundai este o marcă coreeană. Țin minte că am frunzărit cu înfrigurare cataloagele lucioase de la showroom și găsisem chiar destule modele care mi-au făcut cu ochiul, reușind aproape să mă convingă. În final, însă, am optat pentru altceva, găsindu-se destui binevoitori care să mă sperie că, fiind „la capătul Pământului” Coreea, o să-mi blestem zilele când va veni vorba să-mi procur piese de schimb.

Apoi s-a pus problema să cumpăr, în câteva rânduri, instalații de aer condiționat (pentru mine, pentru locuința părinților și pentru alte spații mistuite de căldură). Am făcut o medie a tuturor sugestiilor și am ales, în final, LG. Nu am regretat niciodată: acum, în locuințele noastre vara este mereu răcoare și iarna – cald! Am aflat mult mai târziu, mărturisesc, că LG e o firmă coreeană. Pe atunci nu mă interesa decât „ieftin și bun”.

Dar „legăturile” mele cu Coreea nu sfârșesc aici. De când am pus pe picioare site-ul *femeide10.ro*, mi s-a întâmplat să traduc de câteva ori, de pe site-urile străine, materiale extrem de interesante legate de tenul impecabil al coreencelor. Am tradus, nu numai cu atenția de a nu greși, lingvistic vorbind, dar mai ales cu cea de a și reține informațiile. Judecând după frecvența cu care întâlneam astfel de articole în mediul

Respect pentru oameni și cărți

virtual al diferitelor țări, am dedus că, într-adevăr, pielea locuitoarelor Coreei reprezintă un reper, ceva spectaculos, lucru pe care-l constataseam și eu, de altfel, din acel calendar de odinioară din bucătăria alor mei. Procedurile recomandate de persoanele intervievate prin articolele respective mi se păreau a fi însă destul de complicate și, de aceea, m-am rezumat să le traduc și să mă minunez de ele, de la mantinelă!

A venit apoi o perioadă în viața mea în care întâlnirile cu Coreea de Sud deveniseră... zilnice! Da, da, nu e loc de mirare, pentru că, timp de aproape un an, emisiunea mea matinală „Femei de 10, Bărbați de 10” începea exact după ce curgeau genericele de final ale unui foarte vizionat serial istoric coreean! Astfel se face că și eu, și Mircea Radu, colegul meu de prezentare, stăteam cu ochii înșurubați în monitoare, privind atenți la ultimele minute ale intrigilor și frumoaselor peisaje coreene de pe monitorul din platoul de filmare și așteptând să ni se dea semnalul pentru a adresa tradiționalul „Bună dimineața!” matinalilor noștri telespectatori. În graficele de audiență ale TVR, serialul cu pricina obținea cifre-record, românii părând a fi fascinați de istoria poporului coreean, de imaginația scenariștilor, de frumoasele decoruri, costume și peisaje și, poate, mai mult decât toate celelalte la un loc, de lookul impecabil al actrițelor coreene!

Desigur, mai erau elemente dispartate care întregeau imaginea globală a Coreei din mintea mea: niște

Respect pentru oameni și cărți

documentare spectaculoase despre Seoul, văzute pe National Geographic, apoi știrile legate de situația tensionată din zonă, datorată vecinilor din Nord, apoi un restaurant coreean din București, pe lângă care trecusem de câteva ori, fără să fi avut însă inspirația de a intra.

Nu știam pe atunci că și KIA este tot o marcă de automobile coreeană (o divizie a Hyundai, de fapt), pentru că aveam, și din acest punct de vedere, cel puțin doi cunoscuți care conduceau câte o KIA; deci, indirect, era un alt element „coreean” din viața mea!

...Extemporalul meu s-a încheiat, timpul a expirat, la fel ca și cunoștințele mele despre Țara Dimineților Liniștite. Nota pe care mi-am pus-o nu a fost una chiar mulțumitoare. „Mai ai de învățat!” – mi-a șoptit vocea dascălului invizibil.

Devenise clar: călătoria în Coreea de Sud, care se prefigura la orizont, era cât se poate de necesară pentru obținerea unei note maxime la un eventual extemporal viitor!

2

SEOUL, DIN GOANA AUTOBUZULUI ROȘU

Dacă drumurile vieții vă vor aduce vreodată la Seoul (mă încapățânez să cred în puterea exemplului meu!), e bine să învățați, încă de acasă, formulele absolut necesare: „Bună ziua!”, „La revedere!”, „Mulțumesc!”

Parcă pentru a le veni turiștilor cu limba împletită în ajutor, coreenii folosesc o singură expresie, care cumulează salutarile zilei – „Bună dimineața!”, „Bună ziua!” și „Bună seara!”. Nu trebuie decât să rostiți: *Ann-yeong-haseyo!* Ceea ce, în traducere liberă, ar însemna „Fii pe pace!”. Cu „Mulțumesc!” e o chestiune ceva mai complicată. De fapt, cu el trebuia să și încep, pentru că politețea este trăsătura definitorie a coreenilor. Grație confucianismului, aici încă mai întâlnim un respect acerb față de persoanele mai în vârstă și față de cele cu un statut social superior.

Respect pentru oameni și cărți

De fapt, politețea face, cred, parte din ADN-ul coreenilor și, dacă veți asezona „mulțumesc”-ul vostru stângaci („*Kamsa-hamnida!*”) cu o pronunțată plecăciune, veți putea fi lesne confundați cu un coreean! Eventual, unul „sub acoperire”!

Din observațiile personale, dar și din informațiile primite de la „persoanele de contact”(!), pot spune că engleza s-a infiltrat binișor în societatea coreeană. Te poți înțelege cu locuitorii Seoulului, în special cu cei tineri, dacă apelezi la limba lui Shakespeare; până și indicatoarele stradale au început să fie bilingve. La fel și explicațiile din muzee și expoziții și cele de pe etichetele majorității mărfurilor din galantare.

Și tot limba engleză ne-a surâs, într-o bună zi, și de pe pânțele purpuriu al unuia din diversele mijloace de transport încercate de noi la Seoul: autobuzul „Hop-on, Hop-off”.

...Acest set de cuvinte le este foarte familiar amatorilor de călătorii. Dar și ceilalți își vor aminti despre ce este vorba în momentul în care pe sub nas le va trece unul din acele autobuze cu două etaje (cel de sus fiind descoperit), tapetate cu puzderie de reclame turistice și destinate tururilor de oraș pentru vizitatorii de pretutindeni.

Iar dacă genul acesta de autobuze a ajuns să apară până și în București, la Seoul „Hop-on, Hop-off”